రాగబంధం

రచన:
కుమారి కోనసత్యవతి

సాయంకాలపు ఆరుగంటలవేళ — నీరెండ ప్రకృతంతా పరచుకుని భువికి వీడ్కోలిచ్చి దిగంతాల వైపు సాగిపోతున్న దినకరుణ్ణి అనుసరిస్తూంది — ఆలేత ఎండ తోటలోని మొక్కలపైబడి చక్కని అందంతో శోభిస్తూంది — రాగరంజితమైన ఆకాశం చిత్రకారుని రంగుల కుంచెలా వెలుగులీనుతూంది — పేపరు ప్రక్కన పడేసి ప్రకృతి తన్మయత్వంలో మునిగిసృష్టి రహస్యాలపై, జీవన ధర్మాలపై ఏవేవో ఆలోచిస్తూ ఆకాశం వంక చూపునిలిపి పరిసరాలను మరచికూర్చున్న లెక్చరర్ చంద్రశేఖరం 'టెలిగ్రాంసార్!', అన్న పిలుపుకి తృళ్ళిపడ్డాడు — ఎక్కడనుండా అని ఆశ్చర్యపడుతూ వణికే చేతులతో చింపిచదివాడు — కళ్ళు ఆనందంతో మెరిశాయి! మనస్సంతా సంతోషంతో బరువెక్కింది. ఏదో అనిర్వచనీయమైన ఆనందంతో టెలిగ్రాంకవరు టేబిలుపై పెడుతూ బరువుగా నిట్టూర్చి విడిచాడు — ఇంత సంతోషంలోనూ యేదో బాధ గతుక్కుమంది — దొడ్లో మొక్కలకు నీరుపోస్తున్న వెంకన్న 'ఎక్కడనుండిబాబూ!' అంటూ గాబరాగా వచ్చాడు — 'ఏం లేదు వెంకన్నా నవలల పోటీలో నారచనకు మొదటి బహుమతి వచ్చింది — 'అంటూ క్లుప్తంగా చెప్పాడు — చెప్పాడేకాని మనస్సులో సంతోషం. యీ వుత్సాహానికీ యీ కీర్తికీ, యీ నవలా సృష్టికి, సాహిత్య సాంగత్యానికి సన్నిహితంచేసి మనిషిగా దిద్ది వెలుగులోకి తెచ్చిన వ్యక్తికి, ఆమె అనుపమప్రేమ సన్నిధానానికీ తెలియజేయాలి — ఈ సంతోషంలో ఆమె కూడ భాగం పంచుకోవాలి! ఆమె చల్లని చిరునవ్వు చూడాలి — ఆ కన్నులలోని కాంతి, కరుణను చూసినప్పుడే నిజమైన ఆనందం తృప్తి కలిగేది —!! ఆవేశంలో, అదే భావముతో మనసులో వుద్విగ్నం పొందుతూన్న తీయని అనుభూతులను తీర్గా ఆ ప్రియ బాంధవ్యానికి తెలియపరచాలని నిశ్చయించుకున్నాడు —

ప్రేమమయి అక్కా —

నన్ను రమ్మంటూ నాకు అతిబరువైన కమ్మనిబాధ్యత బ్రతుకంతా అంట గడతానంటూ నా చిలిపితనానికి శృంగారపు సంకెళ్ళు వేయించే సుమూహూర్తం దగ్గరపడిందని హెచ్చరిస్తూ ఆప్యాయతతో, అధికారంతో అభిమానంతో నీవు వ్రాసిన సుదీర్ఘమైన లెటర్ యీ రోజే అందింది — అన్ని వివరాలు, అందరిక్షేమాలు తెలిశాయి — చాల సంతోషం — అబ్బ! హాయిగా వంటరిగానే పెంచిన యీ మొక్కలమధ్య అందాన్ని చూసుకుంటూ యిలా గడుపుతూన్న నా ఏకాంత జీవితానికి అన్యాయంగావుందని ఆ యేకాంతాన్ని మరో కాంతకు కూడ చోటివ్వమని చిలిపిగా నీవువ్రాసిన పంక్తులను పదేపదే చదువుకోనా? ఎంత గడుసుదనం? పాపం మీ ఉమారాణి కాలేజీకి గుడ్ బై చెప్పి మేరేజ్ రీసెర్చికి వెడతానని అల్లరివదినగారితో విన్నవించుకుందా?

అన్నట్టు: నీకో మంచివిషయం వ్రాయనా? ఎంత సంతోషిస్తావో? అది నీ కృషి. ఫలితం కనుక నాకెంతో తృప్తిని శాంతిని యిచ్చిన శుభకానుక! ఏమిటో చెప్పనా? నీవు దిద్దించిన ఓనమాలే ప్రాతలై మెరుగులు దిద్దుకున్నాయి — 'మెట్టపల్లాలు' నవలకు మొదటి బహుమతి వచ్చినట్లు యిప్పుడే టెలిగ్రాం అందుకున్నా అందుకే యీ ఆనందం.

ఇదంతా చదువుతూ బావగారి బోర్నవిటా ఆలస్యం చేసేవు! అసలే నీరసంవారు మనబావగారు — ఆ తరువాత వినిపించండి యీ వ్యాసం — నవ్వుతారు బాబూ — ఆ నవ్వులోనే నాకు దొరుకుతాయిలే నిండు శుభకాంక్షలు!

అన్నట్టు: మీ ఉమారాణిగారి వీణ యేమంటూంది? రాగాలలో రాగాలు ఒలుకుతోందా? అయినా తెలీక అడుగుతాను మేరేజ్ రీసెర్చికి వీణ సాధన అంత ముఖ్యమా? బాబోయ్! ఆడవారి సంగతి నాక[illegible] మరివుంటా — రవికి నా ముద్దులు —

— తమ్ముడు చం[illegible]

ఈ ఉత్తరం వ్రాసి కవరులోపెట్టి ఎడ్రసు [illegible] చీకట్లుచుట్టూ అలుముకుంటున్నాయి —

భోంచేసి విశ్రాంతిగా పడుకొని తాపీ[illegible]దింత[illegible]చడం మొదలుపెట్టాడు. గతం మనసులో [illegible] తిరుగుతోంది. విచిత్రమైన రోజులు గడచి[illegible] ఆరోజులు మరి రావు,

\+ \+ \+

అప్పుడింకా జీవితమంటే ఏమిటో నిర్వచించలేని వయసు, ఎన్నోరకాల మమతలు, బంధాలు, బాధలు, అపస్మృతులు వుంటాయని, వాటి సమ్మేళనంలో బ్రతుకు బొంగరంలా తిరుగుతుందని. తెలీని అమాయికపు అల్లరి దినాలు, హైస్కూలు వాతావరణంలో రకరకాల పిల్లల్ని చూసినా. కొందరితో స్నేహం యేర్పడ్డా, గడుగ్గాయల అల్లరి కళ్ళారా చూస్తున్నా, మాష్టర్లంటే భయం' గౌరవం నిండుకునే రోజులవి.

అంతవరకూ పల్లెలలో చదివి పెరిగిన చంద్రానికి

పట్నవాసం, కాలేజీ వాతావరణం కాస్తంత భయాన్ని కలిగించిన మాట అసహజమే కాదు—కర్తవ్యం. ఆశయం తలపుకరాగానే ధైర్యం, విశ్వాసం, పట్టుదలతో పరుగులు పెట్టేవి! కాలేజీలో చేరిన కొత్తలో చంద్రం మెతకతనానికి అబ్బాయిలే పేరుపెట్టి యేడ్పించేవారు. "పాతకాలపు పెద్దబ్బాయి, అపరధర్మరాజు' అంటూ హేళన చేయటం నిజంగా చంద్రానికి భలే వుక్రోషంగా వుండేది—హాస్టలు మానేయాలనిపించేది.

ఒకరోజు చంద్రం క్లాసుకు వెళ్ళేసరికి లెక్చరర్ యింకా రాలేదు. మౌనంగా తనసీట్లో కూర్చున్నా అల్లరి సంభాషణలు వినటం తప్పలేదు.

'ఏరా—యివాళ ఆ సునీత రాలేదేం? విశాలాక్షి కూడ రాలేదు! సునీత భలే గడుసు—ఏం ధైర్యం? నిన్న మన బుద్ధావతారం గురించి క్లాసులో మనమనుకొనే మాటలపై అందరినీ ప్రోగుచేసి చిన్న లెక్చరు దంచుతోంది—మనం కాలేజీ విద్యార్థులమని చెప్పుకోటానికి సిగ్గుపడాలట, మనలో సంస్కారం లేదట! ఆడపిల్లల్ని అనటం ఎక్కడన్నా వుందికాని ఆ పిల్లాడి నేర్పించడమేమిటి? అంటూ మన ధర్మరాజుని వెనకేసుకొచ్చింది, ఆ విమలేమో ఆమోదించడం లలిత, సుగుణ, శశిఅంతా కలిసి మనవాడిని ఆకాశానికెత్తేశారు'—అంటున్నాడొకడు.

"ఇంకేం? బంధుత్వాలు కూడ కలుపుకొంటారు_' ...దొకడు; ఆచర్చ నాలుగైదు రోజులదాకా అలానే ..., ఏముంది—వారికి భయబడి చంద్రం క్లాసులకి ... గురడం మానేశాడు, 5 రోజుల తర్వాత వచ్చి ...చాడాలకు నోట్సు అడుగుదామని ఎంత ప్రయత్నించినా భయం, సంకోచం ఎవర్నీ అడగనీయకుండా చేసాయి.

ప్రసిద్ధి పొందిన

"VICAWO"

జంకాళములూ - బెడ్‌శీట్లనే ఎల్లప్పుడూ

ఉపయోగించండి.

తయారించువారు:—

VISALATCHI CARPET WORKS,
P. B. No. 33. BHAVANI
(Via) Erode, S. Rly.

అంతా కనిపెట్టిన సునీత క్లాసువిడిచి పెట్టగానే 'ఏమోయ్ చంద్రశేఖరం జ్వరం పడ్డావా? ఎలా వుంది? నోట్సు కావాలంటే నేనిస్తాలే—'గబగబ తనే చెప్పింది,

ఆమె చొరవకి భయం, ఆశ్చర్యం కూడ కలిగాయి చంద్రాకి, ఎవరైనా చూస్తే యేమౌతుంది? ఎదిగిన ఆడపిల్లలలో మాట్లాడి ఎరుగని అతని గుండెలు వేగంగా కొట్టుకున్నాయి, తనకంటె రెండు మూడేళ్ళు పెద్దవంతున్నా ఆమె చొరవ వెనుక నమ్రత, ప్రేమ, గోచరమౌతున్నాయి. మౌనంగా నించున్న చంద్రాన్ని చూసి 'యేం లేదుబాబూ, నాకంటె చిన్నవాడిలా అనిపించిన మీదట చనువుగా యేకవచనంలో సంబోధించా, క్షమించండి,' అంటూ గిరుక్కున వెనుదిరిగింది.

'ఫర్వాలేదండి, నేనే మీనోట్సు అడుగుదామనుకున్నా,' చిక్కముఖంతోనే సమాధానం చెప్పాడు, ఆమె నోట్సు తీసుకొని థేంక్సు చెప్పి బయటపడ్డాడు,

ఆ మర్నాడు ఆదివారం, ఊళ్ళో పనిచూసుకోడానికి బయలుదేరి బస్టాపులో బస్‌కోసం వెయిట్‌కోసం చేస్తున్న చంద్రశేఖరానికి సునీత కూరల సంచితో ఎదురుపడింది,

'ఓ! మీరా! ఎక్కడకో అకగవచ్చా,' అంటూ చిరునవ్వుతో పలకరించింది, ఆ సంబోధన అతనికెంతో క్రొత్తగా వున్నట్లనిపించింది, 'నీవు' అన్నప్పుడే ఆమె కళ్ళలో ఆప్యాయత, గొంతులో మార్దవం గోచరిస్తుంది, ఏదో ఆనందం మాటలలో చెప్పే చాతుర్యం చంద్రానికి లేను,

'సారీ! మీరేమీ అనుకోకపోతే ఒకటి చెస్తాను,'

'ఒ! అంతకంటేనా' అరిదామె,

'మనమధ్య ఏకవచన ప్రయోగమే బాగుంటుంది,'

ఇంకా యేదో చెప్పాలనే తాపత్రయం, ఆమె మౌనం చూసి.

'మీ రెక్కడనుండి వస్తున్నారు? అంటూ ఎదురు ప్రశ్న వేశాడు,

'నేనా! చేతిలో సరంజామా చెప్పటంలా? అంటూ చిత్రంగా నవ్వింది, బస్సు యింకా రాలేదు, ఎండ తీక్షణంగా వుంది,

'ఈరోజు ఆదివారమేగా! మాయింటికి రాకూడదూ? ఆమె ప్రశ్నకు ఏదో చెప్పబోయాడు,

'మీ యిల్లెలానూ చూపించలేదు,' తిరిగి ఆమే అంది, ఆమె ప్రశ్నకు చంద్రశేఖర్ మనసు కలు...

'లేదండీ, మాదీవూరు కాదు, ప్రస్తుతం హాస్టల్లో వుంటున్నాను.'

'సారీ, ఐనా మాయింటికి రావచ్చుగా,' అంటూ ఆమె గట్టిపట్టు పట్టింది, ఆమె పిలుపును కాదనే తెలివి ధైర్యం చంద్రశేఖరానికి వుంటే యీ కథ మరోలా వుండేదేమో!!

'మరేం పనిమీద బయలేరకపోతే కొంచెం సేపు వుండండి, మా నాన్నగారు కూడవస్తారు,' అని చెప్పి కూర్చోబెట్టి ఆమెలోనికి వెళ్ళింది, ఇల్లంతా నీటుగా వుంది, టేబిల్‌పై పుస్తకాలు అందంగా పేర్చబడి వున్నాయి, ఆపేర్లు ఎపుడూ విన్నట్లేలేదు, చరిత్ర హీనులు, చివరకు తిరిగిలేచి, రాగజలది, అరుణ! పేజీలు తిరగవేస్తూ గోడనున్న చిత్రాలను చూస్తూ కూర్చున్నాడు,

'కాఫీ తీసుకోండి ప్రస్తుతానికి' నిజంగానే ఉలిక్కిపడ్డాడు, ఎదురుగా సునీత నవ్వుతూంది, మొహమాట మున్నా ఆమెను చూస్తూ కాదనలేక పోయాడు,

'నాచేతి కాఫీలెండి! మీ అమ్మ, అక్కయ్యలు చేసినట్లు వుండదులెండి,' గమ్మత్తుగా అంది, ఆమాట వినగానే సువాసన జల్లుతూ అమృతంలాంటి రుచిగల కాఫీ నిజంగా చేదుగా అయినట్లనిపించింది,

'నిజానికి మీచేతి కాఫీ చాల బాగుంది, అభిమానంతో కూడుకున్నది ఏదైనా బాగుంటుందేమో! ఇటువంటి అభిమానానికే నేను దూరమయ్యాను, నాకు అమ్మ, అక్కయ్యలు లేరు, మా నాన్నగారు, అన్నయ్యే నాకున్నది,' అంటూ తలొంచుకున్నాడు.

సునీత మనసు చివుక్కుమంది, వారిద్దరిమధ్య ఒక క్షణం మౌనం రాజ్యం చేసింది,

'క్షమించాలి, మీ మనసు నొప్పించాను,'

'దానికేముంది, తెలీక అడిగారు. మా అన్నయ్య బి, ఎ. చదివి నా వ్యవసాయం చేస్తూ నాన్నగారికి సహాయంగా వుంటున్నాడు, నన్ను పెద్ద వుద్యోగస్తుడిగా చూడాలని వారికెంతో సరదా,'

అతని హృదయం ఎంతో తేలికపడ్డట్లు, పెద్ద ఆశయాన్ని నెరవేర్చాలని బాధ్యతలే వున్నట్లు పనితనపు అమాయకంలో మునిగిపోయాడు, ఆమెకూడ ఆలోచనలలోకి దిగింది,

ఇద్దరూ చెరోవిధంగా బాధాజీవులే. ఒకే విషయంలో ఒకేపెన్నిధిని పోగొట్టుకున్న వాళ్ళే! సృష్టిలో అమృతమయమయినది, ప్రపంచానికి తనను పరిచయం చేసి రూపందిద్దిన మహనీయ వ్యక్తులనే యిద్దరూ పోగొట్టుకున్నారు.

అతని అమాయకతకు సునీత మనసు అభిమానంతో పొంగిపోయింది, అతనివంటి తమ్ముడుంటే ఎంతో బాగుండేదని పిచ్చిగా భ్రమపడింది, అదే ఆమె అతనితో అంది.

'నాకంతటి అదృష్టమా? నాకంతకంటే యింకేం కావాలి!' చంద్రశేఖరంతో ఆనందం గంతులేసింది,

ఆ రోజురాత్రి అతని ఆలోచనలకు పరిధేలేదు, క్రొత్తపరిచయం, క్రొత్త అనుభవం, అమ్మలేని సునీత నిజంగా ఎంత నిండుగా ఉత్సాహంగా వుంటుంది! భయము, బెరుకు కనుపించవు, ప్రేమ, గౌరవతో నిండిన ఆమె మాటలు గంటలతరబడి వినాలనే వుంటుంది, అమ్మ, అక్కయ్య చూపే ఆదరణ సునీత కంఠంలో పలుకుతుందని పిస్తుంది.

రోజులతోపాటు సునితలే స్నేహం. ఆమెతో చనువు మెల్లగా సాహిత్యంవరకూ వెళ్ళింది, ఆమెకున్న పుస్తకజ్ఞానం మరెవరికి లేదనిపించేది.

'ఇన్ని విషయాలు చెస్తారు, ఇంతమంచి పరిజ్ఞానాన్ని ఎక్కడ సంపాదించారు,' అన్నాడొకనాడు.

'సాహిత్య సముద్రంలో నీటితుంపరను నేను. నాకేం తెల్సు? కాలేజీలో చేరేముందు కాలక్షేపానికి చదివే దాన్ని, ఇప్పుడది హాబీగా మారిందంతే!' సునీత మాటలను అతనెంతో శ్రద్ధగావిని ఆశ్చర్య పోయాడు, తెలుగు సాహిత్య విషయంలో అతనికొక అభిప్రాయ మేర్పడిందప్పుడే!

సునీత, చంద్రశేఖరాలమధ్య స్నేహం గాఢము [illegible] కాలానికి చెదరక ముచ్చటగా విలువైన వ[illegible] అందుకొంది. పి యు సి లో సునీత [illegible] పోయింది, మరోయేడాదికే ఆమెకు పెళ[illegible]

ఆమె దూరమైనా, సునీత సాంగత[illegible] అతనిలో అజ్ఞాతంగా కవితా దీప్తిని [illegible]ంచింప చేశాయి, కాలేజీ మేగజీన్‌లలో మొదటి అంద[illegible] అభిమానాన్ని అందుకున్న రచయితగా తయారయ్యాడు.

మధుని భర్తగా పొందిన సునీత నిజంగా అదృష్టవంతురాలు, అతనిలోగల సంస్కారం, ప్రేమ ఎవ్వరినైనా ముగ్ధులను చేస్తుందనక తప్పదు. సునీత మధుల మధుర జీవన కాంతి రవితోను. మధుసోదరి వుమతోను, ఆయిల్లు ఆనంద నిలయమై వుంటుంది. ఉమతో అపంథం స్థిరంగా యేర్పరచాలని ఎంతో సంబరపడే మధు, అప్పుడప్పుడు ఎగతాళి చేసేవాడు, 'ఇంక యీ అక్కాతమ్ముళ్ళని ఆపేవారెవరూ వుండరని,